

Вместо ответ се чува тропота на овцете, които прескачат през прага и гласа на Кося:

— Шкю, шкю ю, поразила ви чума! . . . Шкю-ю-ю, мерещини! . . . Кжде на там! . . . Кжм Балкана! За нас няма место веки вжв село! . . . Шкю-ю, шкю-ю-ю . . . поразила ви чума!

К а л и н а (Чула що става вжн, едва сега ѝ става ясно какво изгубва, седа край огня и силно заривава, прегърнала детето си).

Огня бавно гасне; здрач осена камината и риданията на Калина се месят от глжхнащите викове на Кося:

— Шкю, шк-ю-ю шкю-ю-ю!

Гласа на баба Краса: Косйо, Косйо! Кжде по това време! Вжрни се бе, сине . . . Косйо, Косйс!

Мжлчание.

Огня загасва. Риданията на Калина се обржщат в стенание.

Ст. П. Василев — Изобразителни средства в Елин-Пелиновите разкази.

I

Елин-Пелин, най-типичния наблюдател на нашия селски живот и сжздател на редица сценки и образи из селската среда, има най-малко право да се оплаква от незаинтересованост на критиката кжм творческото му дело, или пжк да бжде неблагодарен от нейните преценки на таланта му. За разказите на тоя популярен наш писател писаха по едно щастливо изключение в продължение на десетина години най-добрите ни литературни критици. Всички те изобщо се натжкнаха на безпорен талант с ценни качества, на белетрист с емприсионистично схващане живота на селото, преимуществено в западните краища на страната ни. От тия критици никой обаче не се постара да характеризира езика и стила на писателя, да посочи с какво те най-вече правят впечатление, да ги разгледа от кжм логическа, пластическа и емоционална страна. Някои от тях, напр. Величков, който пржв писа за разказите на Ел-Пелина, том пжрви („Летописи“, год. V), после Проф. Арнаудов, който разгледа втория том от тия разкази („Сжвременна мисжл“, год. III), пжтем заговорват за пое-